



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιάκοντα
καὶ ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Πέμπτη τοῦ Μάρτη καὶ εἰκοστὴ,
φέστα Ρωμηῶν ξεχωριστή.

Ἑπτακόσα λογαριάζω
καὶ ἀνδριάντας κουμπουριάζω.

Τοῦ Ρήγα φωνή,
ποῦ λίθους κινεῖ.

Ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῆτε 'στὰ στενά
μὴ τὸ κοντὸ σακάκι καὶ τὸ στενὸ βρακί;
Ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῆτε ταπεινά,
καὶ τοῦ Παπαγιαννάκη θὰ πίνετε ρακί;

Ὡς πότε, Ταυρκομάχοι,
ἐμπρὸς μας ρεθερέντζαις
μὲ βῆμα, μὲ συνάχι,
καὶ τόσαις ἰμφλουέντζαις;

Ὡς πότε τοὺς προγόνους, ξεφτέρια καὶ καπλάνια,
θὰ πιτσιλοῦν τὰ σάλια σας;
Ὡς πότε 'στοὺς προγόνους θὰ φέρνετε στεφάνια,
ποῦ πρέπουν 'στὰ κεφάλια σας;

Ὡς πότε, πολεμάρχοι, θὰ κάνετε παράτα
γιὰ μούμιαις ξεχασμέναις,
καὶ μπάμ καὶ μπούμ κανόνια καὶ ἀσκέρια σπιρουνάτα
μὲ σπάθις γυαλισμέναις;

Ὡς πότε, τοῦ πολέμου καὶ τῶν θεσμῶν πολῖται,
ὧς ὅλους μας τοὺς ἴσκιους κοντὰ σας θὰ καλῆτε;
Ὡς πότε τόσον σέβας καὶ μετριοφροσύνη,
ὧς πότε μετριοφρων ἡ νέα Ρωμηοσύνη
τὴν πρόπαια μονάχα θὰ ψάλλῃ τῶν προγόνων,
καὶ γιὰ τοὺς ἄθλους νὰ λήῃ τῶν συγχρόνων;

Ὡς πότε δακρυσμένοι θὰ σπρώχνεσθε σιμὰ μας;
Ὡς πότε κάθε τόσο θὰ λέτε τῷ ὀνομά μας,

ἀφοῦ μετὰ τὰς νίκας περιφανῶν ἀγώνων
ἀνάγκην τώρα πλέον δὲν ἔχετε προγόνων;

Ὡς πότε μὲ τοὺς ἄλλους θὰ μ' ἔχετε καὶ ἐμένα
'στὸ φλογερὸ καμίνι,
γιὰ νὰ μὲ κουμπουριάξουν παιδιὰ γραμματισμένα
μὲ μαχητῶν μπουρίνι;

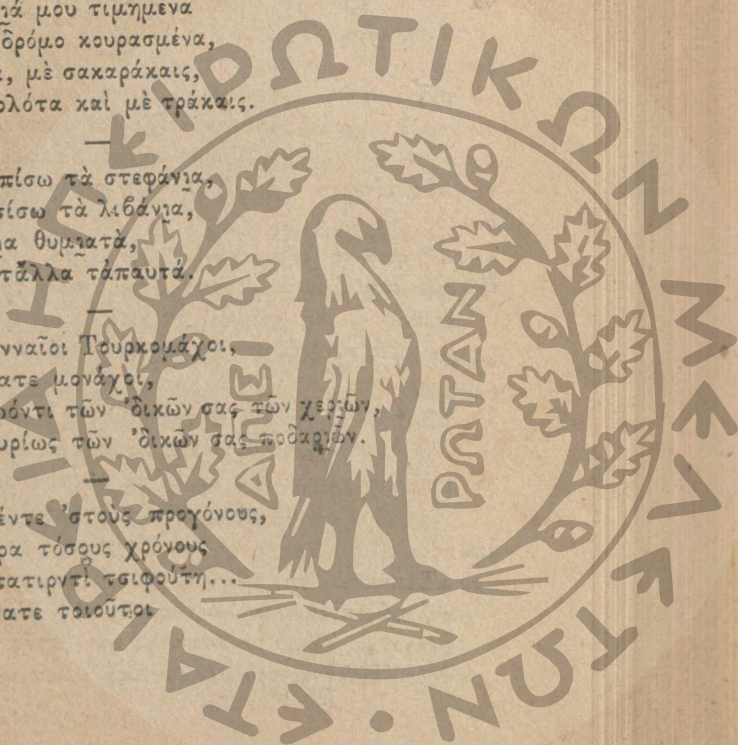
Ὡς παιδιὰ μου φλογερά,
ποῦ προγόνων ἱερὰ
στεφανόνετε μνημεῖα,
καὶ τραβᾶτε 'στὰ Ταμεῖα.

Ὡς παιδιὰ μου τιμημένα
καὶ ἀπὸ ὁδὸν κουρασμένα,
μὲ λιλιὰ, μὲ σακαράκαις,
μὲ μπουρλότα καὶ μὲ τράκαις.

Πάρτε 'πίσω τὰ στεφάνια,
πάρτε 'πίσω τὰ λιθάνια,
τάσημένα θυμιάτα,
καὶ ὅλα τὰλλα τάπαυτά.

Σεῖς, γενναῖοι Ταυρκομάχοι,
σεῖς ἐγίνατε μονάχοι,
καὶ εἰσθε πλάσματα τῶν δικῶν σας τῶν χερῶν,
καὶ πρὸ πάντων καὶ κυρίως τῶν δικῶν σας ποδαριῶν.

Ὅρσε πέντε 'στους προγόνους,
ὅπου τώρα τόσους χρόνους
κάνουν πατιρντὶ τσιφούτη...
σεῖς ἐγίνατε τσιφούτοι.



μοναχοί κι' ἐξ ἐαυτοῦ σας...
φτοῦ σας, παλληκάρια, φτοῦ σας.

Ἐξ' ὁ γέρο Πατριάρχης, ἔξ' ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος,
μέσα κάθε ψευτο-Φράγκος, κάθε Σάββας Ἑβραῖος.
Κάτω μούμιαις προπατόρων, τὰ ψωμιά σας εἶναι 'λίγα,
τῶν συγχρόνων βράζ' ἡ γῆ,
καὶ ξιφῆρες στρατηγοί
τὰ σπαθιά των ἀκονίζουν 'μπρὸς 'στῆς τράπουλας τὸν Ρήγα.

Πάρτε 'πίσω τὰ στεφάνια, μὴ σὲ μούμιαις τὰ σκορπάτε,
'στὸν Καρνάβαλο μὲ τοῦτα, 'στὸν Καρνάβαλο νὰ πάτε.

Ὁ Πατριάρχης ὁ γεραρός πρὸς ἀπογόνους μεστούς πυρός.

Καὶ πάλι καλῶς ἤλθατε, παιδιὰ στεφανηφόρα,
προχθὲς μ' ἐκουμπουριάσανε, μὲ στεφανοῦν τὴν τῶρα.
Εὐχαριστῶ σας, μὴ μερσί, καὶ γέρνω τὸ κεφάλι,
κι' ἀκούω κάποιον ποιητὴ μὲ λαύρα νὰ μοῦ ψάλλῃ:

«Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος, καὶ τούτοις τῆς ἡμέρας
πῶς ἐσφυρίζανε ξανὰ γύρω 'στ' αὐτιά σου σφαίραις,
καὶ τὸ βουδὸ σου μάρμαρο, ποῦ στέκει κοιμισμένο
'στῶν κουμπουριῶν τὸν κρότο,
πῶς τὸκαναν σκοποβολή, καὶ τώρα πληγωμένο
χρειάζεται τσιρότο;

«Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος; πατέρα, τί κοιμᾶσαι;
τί βλέπεις μὲς 'στὸν ὕπνο σου; τί τάχατε θυμάσαι;
Εὐπνήσε τώρα, γέροντα, ποῦ γύρω μας πετοῦν
τρελλὰ πετροχειλίδονα καὶ πρασινίζουν κάμποι,
νὰ 'δῇς τὴν πατερίτσα σου ποῖα χέρια τὴν κρατοῦν
καὶ τὴν χρυσὴ τὴν μίτρα σου σὲ ποῖα κεφάλια λάμπει.

«Εὐπνὰ νὰ 'δῇς πῶς σοῦκαναν τὰ τιμημένα ράσσα
σπαθιά, ποῦ κόβουν πράσσα,
ξύπνὰ νὰ 'δῇς γιὰ μιὰ στιγμή 'στοῦ Μάρτη τὴν ἡμέρα
πῶς τῆς θηλειᾶς σου τὸ σχοινί, μαρμάρινε πατέρα,
οἱ γλάραι τῆς πολιτικῆς
τὸ κάνουν κρεμαστάρι,
ψωρογελάδας φθισικῆς
νὰ φθάσουν τὸ μαστάρι.

«Εὐπνὰ καὶ βλέπε γύρω σου τί σκύλοι ποῦ φερμάρουν,
ξύπνὰ νὰ 'δῇς ὁργανωτάς
κι' ἀγρυπνισμένους βουλευτάς,
πῶς τρέχουν 'στὸν Καλογερεῖ τῆς χίλιαις των νὰ πάρουν.

«Εὐπνὰ νὰ 'δῇς ὁργανισμούς, Οὐσσάρους καὶ Δραγόνους
πῶς στρίβουν τὸ μουστάκι των, πῶς τὸ σπαθὶ κτυπᾶνε,
ξύπνὰ νὰ 'δῇς γιὰ μιὰ στιγμή στρατάρχας ἀπογόνους
πῶς βάζουν τῆς σπαλέταις των καὶ 'στὴν παράτα πάνε.

«Εὐπνὰ νὰ 'δῇς τὸ φλέγον πῦρ κάθε σφιγγῶντος στέρνου,
φανάρια καὶ καντύλια,
ποῦ γιὰ χατῆρι σας κι' αὐτὰ μὲ τοῦ ψωρο-Κουβέρνου
θὰ πληρωθοῦν κοντύλια.

«Εὐπνὰ νὰ 'δῇς τριγύρω σου Ρωμηῶν μονομαχίαις
καὶ πῶς ποζάρει κι' ὁ πολυῖς σὰν Ἰσπανὸς ἰνφάντες,
ξύπνὰ νὰ 'δῇς 'στὰ Ζάππεια καὶ 'στῆς δεινδρστοιχίαις
τούς Ἑλλήνας τοῦ μέλλοντος, μωρὰ μὲ κουβερνάνταις,

ποῦ μὲ πατρίδος φρόνημα καὶ μὲ Πινδάρου λῦρα
θὰ κάνουν, γέρο, μιὰ φορὰ τὸ ράσσο σου πορφύρα.

«Φλόγα παντοῦ καὶ σίδερο, παρᾶς καὶ φαλιμέντο,
βροντοῦν εἰρήνης ἄρματα, βοῇ 'στὸ Παρλαμέντο,
τούς βουλευτάς σουδάρια τούς κάνει τὸ νυκτερί,
κοντύλια κι' ἀπολογισμούς ψιφίζουν χέρι χέρι,
νὰ πεντακόσαις 'στῶν Πατρῶν τὴν Φιλαρμονικὴν,
νὰ πεντακόσαις ἀπ' ἐδῶ καὶ χίλιαις ἀπ' ἐκεῖ.

«Γυρεύετε, γυρεύετε, καὶ δίνει τὸ Ταμεῖο,
κατόπιν ὁ Τηλέγραφος καὶ τὸ Ταχυδρομεῖο,
πῶς νὰ λαβαίνουν γρήγορα μαντάτα καὶ γραφαίς
οἱ φίλ' οἱ θυμωμένοι,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα νᾶρχονται, ποῦ δυνατὸς λουφῇ
κάθε θυμὸ γλυκαίνει.

«Κατόπιν τὰ Προξενικά, περίφημα κι' ἐκεῖνα,
πῶς τῆς Ἑλλάδος Πρόξενος νὰ γίνῃς 'στὴν Ἀθήνα,
κατόπιν δίχως πατιρντί καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
κι' ἄλλα πολλὰ χαρίσματα, μπαξίσια καὶ ρεγάλα,
κατόπιν σιδηρόδρομοι τοῦ Πειραιῶς-Δαρίσσης,
τοῦ Πύργου καὶ Μεσιγαλᾶ, κι' ὅλα μας μέλι γάλα.

«Κατόπιν Χωρόφυλακὴ καὶ γκράν Ἀστυνομία,
κατόπιν σκέψις καὶ φροντίς γιὰ τὰ Φρενοκομεία,
γιὰ τῆς Κερκύρας τοὺς τρελλοὺς καὶ τοῦ Δρομοκάπτι,
καὶ 'στοὺς φρονίμους διάβασμα παππᾶ κι' ἀρχιμαντέρι.

«Ἄνοιξις μοσχομύρισε, τὰ ρόδα τῆς κι' οἱ κρῖνοι
στολίζουν τὸν Θεωρῆ καὶ κάθε φιγουρίνι,
'στὸ κούτελο τοῦ Κόντη μας κρυφὰ γλυκοχαράζει
τοῦ γένους τὸ ξημέρωμα, τὸ κάθε στήθος βράζει,
συμβάσεις μ' ὅλους τοὺς λαοὺς, συμβάσεις μὲ Σουλτᾶν
ὁ δὲ Δραγουμῆς ὁ πολὺς
τούς τσελιγκάδες τῆς Βουλῆς
χωρίζει σὲ μοναρχικούς καὶ σὲ ρεπουμπλικάνους.

«Χωρίζονται τὰ κόμματα, καὶ κατάσπρα τσουλούφια
κόκκινη βάζουν σκούφια,
καὶ νὰ κοκκινোসκούφηδες ἀγριωποὶ σὰν πρῶτα,
τί θέλουν τρέχα γύρευε, τί λένε τρέχα 'ρώτα.

«Φριμάζει τὸ Ρωμαίικο, τὸ κράτος τῆς πιστόλας,
κι' ὅλο προετοιμάζεται κατὰ τῶν πολεμίων,
ἀποκεντρώσεις γίνονται 'στὰς ἐξουσίας ὅλας,
καὶ μένει μόνον κέντρον μας τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

«Κατακλυσμός ἀπὸ νερὰ τὴν γῆν θὰ πλημμυρήσῃ,
κι' ὁ Μπέσμαν ὁ περίφημος μὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι
ἐκθεσὶν πολυσέλιδον πρὸς τὸ Κουβέρνο στέλλει,
κι' ἔσως μπαξίσια καὶ γι' αὐτὴν, πατέρα μου, νὰ θέλῃ.

«Μηχανικῶν κι' ὑδραυλικῶν γυρίζει κουστωδιά
καὶ ψάχνει 'στὰ Θριάσια καὶ 'στ' ἄλλα τὰ πεδία,
δὲν συμφωνοῦν δὲδ στόματα, δὲν συμφωνοῦν δὲδ γνώμαι,
τῆς γῆς τὰ σπλάγγνα σχίζονται καὶ τὰ δαυτὰ τῶν βράχων,
κι' ἀνάμεσα σὲ πτώματα κι' ὑδραγωγείων βρώμαις
εὐρίσκονται κι' ἄρματωσιαὶς συγχρόνων Τουρκομάχων.

«Καὶ γιὰ τοὺς δρόμους γίνεται παρλάτα νύκτα 'μὲς
πῶς πρέπει 'λίγη θάλασσα νὰ φέρουν κι' ἐδῶ πέρα,
ἐσὺ τί λὲς, πατέρα;



«Στὸν Ναύσταθμο τὸν ἑκουστὸ καράβια μπαινοβγαίνουν,
κινούριαις μούραις μὲ πανιά γιὰ γιὰ πηγαίνουν,
κι' ὀλμερὲς γυμνάζονται καὶ ψάχνουν γι' ἀκίνητους,
κι' ἄλλαις προετοιμάζονται γιὰ τοὺς Ὀκεανούς.

«Φιγγοβολοῦν τὰ πέλαγα 'στὴν Τένεδο, 'στὴν Σάμο,
καὶ κάθε κύμα πῶρχεται νὰ 'ξαπλωθῇ 'στὸν ἄμμο
ζερώντας αἶμα καὶ φωτιά φωνάζει: βρὲ σκαρτάδοι,
μνηστὲς τὰ γυμνάσια καὶ ρίχτε παραγάδι.

«Καὶ τὰ μεγάλα Ψ' α' ρὰ συγχρόνως
μᾶς ἀριθάρουν ἐκ τῆς Τουλῶνος
νὰ πᾶν μὲ τᾶλλα μας θωρακοφόρα,
ὁ δὲ Μικωνίος 'στὴν Νάξον τώρα
ἤρατο νίκη κατὰ Γραιτσία,
κι' ὅλοι 'χαρήκαν μὲς 'στὴν Γραιτσία,
σάντα Λουτσία, σάντα Λουτσία.

«Λένε νὰ στήσουν τώρα—περμπάνκο!
ἐν' ἀνδριάντα 'στὸν καψο-Διάκο,
κι' ἕνα 'στὸν γέρο Κολοκοτρώνη,
καὶ τὸ Κουβέρνο γι' αὐτοὺς πληρώνει.

«Βλέπεις παράδες ποῦ τοὺς σκορπίζουμε
γιὰ τὰ 'δικά σας τὰ μαυσωλεῖα;
κι' ὕστερα λένε πῶς δὲν φροντίζουμε
γιὰ τῶν προγόνων τὰ μεγαλεῖα.

«Κύττα τριγύρω τῆς πρασινάδες,
ἄκου, πατέρα, τῆς πατινάδες,
δεῖξο καὶ σκόνῃ μὲς 'στὰ ρουθούνια,
δεῖξο κι' ἀρώματα κάθε σινιόρας,
νὰ καὶ τοῦ στόλου 'λίγα μπαρμπούνια,
τώρα τὰ 'ψάρεψαν, φρέσκα τῆς ὥρας.

Νὰ καὶ Μακεδονίστικαις σοῦ φέρνομε χλαμύδες
καὶ μὲ τουφέκια στήνομε κοντά σου πυραμίδες,
ποῦ ρίχνουν σμπάρα δυνατὰ σὰν τύχη φαγοπότι
καὶ κάνουν φιλοπόλεμο τὸν κάθε πατριώτη.

«Μὲς ἀπ' αὐτὰ 'ξεφύτρωσαν τὰ τράπια κι' ἡ λέρα,
ποῦ γύρω σου μοσχοβολᾷ, μαρμάρινε πατέρα,
καὶ σὺ τὸ χέρι τὸ ψυχρὸ 'λιγάκι δὲν σηκώνεις
τὴν μαρμαρένια μύτη σου μὲ τοῦτο νὰ στουμπώνῃς.

«Γιὰτί, γιὰτί τὰ χεῖλη σου καθόλου δὲν ἀνοίγεις;
μ' αὐτὴν τὴν ἄλυτη σιγὴ τοὺς ἀπογόνους πνίγεις.
Ποῖος ἄλλος ἔχει σὰν καὶ σὲ τῆς δόξαις, τὰ καλά σου;
μὲρὸς 'σὺ καμίνι μας ὀρθὸς δὲν 'χόρτασες ὀνόρες;...
ἂν δὲν 'μιλοῦν τὰ χεῖλη σου, 'μιλοῦν τὰ δάκτυλά σου,
καὶ πάλι βλέπω τᾶνοιξες, μεγάλε ρασσοφόρες,
γιὰ νὰ 'βλογῇς τᾶματα τοῦ καθενὸς ἐγγόνου...
ὀρεθεύρ, μὲν σὲρ παππᾶ... πατέρα, καὶ τοῦ χρόνου».

Ὁ Κουαῖς ἐκεῖνος πρὸς τὸν σοφὸν τὸν θυμῶν.

Βρὲ καλῶς τὰ τὰ παρὰ μου, τοῦ διαβόλου τὰ κουλουῖα,
ποῦ πολλὰ πνιδῶν παλοῦκια,
βρὲ στεφάνια ποῦ μοῦ φέρουν,
σεβασμὸ κι' ἀγάπης φόρους,
καὶ σκυμμένα γύρω σπέρνουν
νεαρὰς σοφίας σπόρους.

Βρὲ καλῶς τὰ, ποῦ γυρμάσαν νέοι κήρυκες θὰ γένουν,
κι' ἐγὼ πᾶ μ' αὐτὴ τὴν πένα
πρωὶ βράδυ κι' ὅλην
τούς σοφοὺς θὰ σημειῶνω, ποῦ θὰ μπαίνουν καὶ θὰ βγαίνουν.

Βρέ καλῶς τα, ποῦ θὰ κάνουν τῆς καρδιάς μας περιβόλια,
βρέ καλῶς τα, ποῦ σκοπεύουν τοὺς προπάτορας μὲ βόλια,
κι' ἂν ἐκείνη τὴν βραδὴν
μ' ἐλαθώσατε κι' ἐμένα,
δὲν πειράζει, βρέ παιδιὰ,
νάσαστε συχωρεμένα.

Ἡ νεότης ὅπλον εἶναι καὶ σημάδι τῆς ὁ γέρος,
εὐτυχὴς δὲ κατὰ πάντα
ὁποῖος εἰς αὐτὸ τὸ μέρος
ἀποκτήσῃ κι' ἀνδριάντα.

Ἡ νεότης ἢ προτέρα σὰν καὶ τώρα δὲν ἐσφρίγα,
καὶ 'στὸν γέρο Πατριάρχη ξεφωνίζω καὶ τὸν Ρῆγα:
ἀγὰ κυττάτε τὰ παιδιὰ μας, ποῦ βεβαίως ἐδῶ πέρα,
πρὶν ἀκόμη νὰ 'πεθάνουν,
ἀνδριάντας θὰ τὰ κάνουν
εἰς τὸ πλάγι μας μιὰ 'μέρα.

Νὰ δασκάλοι γλωσσοκλάσται, νὰ δασκάλοι γλωσσοκόποι,
ποῦ φωτίζουν τὴν Ἑλλάδα, ποῦ φωτίζουν τὴν Εὐρώπη,
βάρδα 'μπρὸς γιὰ τὸ κινούμενο τῶν σοφῶν κηφηνάρῳ,
μπαίνουν 'στὴν Ἀκαδημία καὶ τὴν κάνουν μαγειριό,
κι' ἐκεῖ μέσα γιὰ τὸ στόμα καὶ γιὰ τὰντερα καυγᾶς,
ὁ δὲ Πλάτων ὁ φαγᾶς
'στὸν Σωκράτη ψιθυρίζει:
«δασκαλέ μου, πῶς μυρίζει
τὸ σπανάκι μὲ τὸ ρύζι.»

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φαδουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο λιμαδόροι,
προβάλλουν ὡς ἀγωνιστὰς καὶ φουστανελοφόροι,
καὶ μιὰ καὶ δὴ 'στῶν ἑορτῶν τραβοῦν τὸ Κομητάτο
καὶ σκούζουν ἀπὸ κάτω).

Φ.—Γιὰ ποιοὺς νὰ μᾶς νομίζετε; πῶς ἔτσι μᾶς θωρεῖτε;
μᾶς εἶπαν πῶς ἀγωνιστὰς γυρεύετε νὰ 'θρῆτε,
κι' ἰδοὺ κι' ἐμεῖς ἀγωνιστὰς προβαίνομε 'στὴ μέση
μὲ φουστανέλα κάτασπρη, μὲ πάλα καὶ μὲ φέσι.

Κυττάτε τὰ κουμπούρια μας καὶ τᾶλλα τάσημένα,
'δῆτε καὶ τὰ σελάχια μας, 'θάλαμε κι' ἄσπρα γένεια,
καὶ 'στὸν μπαρμπέρη 'πήγαμε κι' ἐκόψαμε τὸ μουσι
γιὰ νὰ μᾶς προσκαλέσετε 'στοῦ Μάρτη τὸ τσουμποῦσι.

Π.—Γι' ἀρματολούς καθὼς ἐμεῖς τὸ γεῦμα σας χαλάλι...
ὑπῆρξαμεν ἀγωνιστὰς καὶ μαχητὰς μεγάλοι
καὶ τῆς ἐπαναστάσεως κι' ἐκείνης τῆς στρατείας
τῆς πρὸ τετραετίας.

Φ.—Τί βάσανα, μωρὲ παιδιὰ, μᾶς 'κύρτωσαν τοὺς ὤμους,
καὶ τὰ μαλλιά μας ἄσπρισαν μὲς 'στῶν μαχῶν τοὺς τρόμους.

Τί πανικούς ἐσπείραμε,
τί λάφυρα ποῦ 'πήραμε.

Ἄχ! τί καιροὶ 'περάσανε, καημένοι πατριῶται!...

'στὴν ναυμαχία 'βρέθηκα τοῦ Ναυαρίνου τότε,
ἀλλ' ὅμως εἶδα, βρέ παιδιὰ, κι' ἐκείνη τὴν χαλάστρα,
ποῦ 'πάθανε τῆς Πρέβεζας τ' ἀκούνητα τὰ κάστρα.

Μὲ τὸν Κολοκοτρώνη μας ἐπῆγα καραοῦλι

'στὸν ξακουσμένο Μενεξὲ δέκα χρονῶν παιδάκι,
καὶ μὲ τῆς Ὑδρας τὸν παλῆρ κι' ἀθάνατο Μιχούλη
δὴ μὴνες 'βομβαρδίζαμε τὸ δόλιο Σκαφιδάκι.

Π.—Εἶδα ψητὸ τὸν Διάκο μας, καὶ μὲ τὸν Παππαφλέσσα
'πολέμησα 'στὸ Νεζερό καὶ 'στὴ Μελοῦνα μέσα,
'πολέμησα, μωρὲ παιδιὰ, 'στῶν Ντελεριῶν τὰ μέρη

μὲ τὸν παλῆρ τὸν Μπότσαρη, Σουλιώτικο ξεφτέρι,
καὶ μὲ τὸν νέο 'χρήμξα 'στὰ Πέντε τὰ Πηγάδια
καὶ μὲ τὸν Στόλο μ' ἔστειλαν νὰ ρίχνω παραγάδια.
'Στὴν Κοῦτρα μὲ τὸν Σαμουὴλ ἐπῆγα τὸν παππᾶ,
τί φρίκη, τί θανατικὸ καὶ τί πολέμου σκάκι!...

ἐφθάταμε 'στὸ Δίστομο μετὰ τοῦ Μαστραπᾶ,
καὶ 'στὴν Ταράτσα 'μπήκαμε μὲ τὸν Καραϊσκάκη.
Φ.—Ἦμουν δελφίνοι τοῦ γηαλοῦ καὶ τῆς στεριάς στοιχείο,
μὲ τὰ τορπιλλοβόλα μας 'ταξίδεψα 'στὴ Χιό,
καὶ μιὰ βραδὴν τρισκότεινη χωρὶς ἀχνὸ φεγγάρι
τὴν ναυαρχίδα 'κάψαμε κάποιου Πασσᾶ κλεινοῦ,
καὶ μὲ τὸν τότε ψαριανό, μ' ἐκείνον τὸν Κανάρη,
'στὴ Σκιᾶθο βολτατζάραμε καὶ 'στὸ Καραμπουρνό.
Σακκιά σιτάρια κι' ἄχυρα γῆς Μυδιὰμ τὰ 'κάναμε,
μὰ βάλτε μὲς 'στὴ μύτη μου ταμπάκο μία πρέζα,
νὰ 'βλέπατε, μωρὲ παιδιὰ, τοὺς ἀστακοὺς ποῦ 'πιάναμε,
ψυχὴ μου νὰ τοὺς εἶχαμε καὶ τώρα μαγιονέζα.

Π.—Κι' ὅταν ὡς μύδρος φλογερός
ὁ Θωδωράκης τοῦ πυρὸς

ἐθάλθηκε 'στ' ἀληθινὰ τὰ δόντις του νὰ τρίζῃ
κι' ἄλερ μπαλέρ τὸν πόλεμον ἀφεύκτως νὰ κηρύξῃ

καὶ τί καὶ τί δὲν 'κάναμε;
τὰ ρούχα μας 'δαγκάναμε,
'στοὺς καφενέδες 'μπαίναμε,
μὲς ἀπὸ τοὺτους 'βγαίναμε,
τραπέζια μουντζουρώναμε,
πολέμους καταστρώνναμε,

κι' ἐθαλάμαμε τὸν σβέρκο μας κι' ἐπέρναμε φωτιά
καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπ' ἐδῶ τῆς 'δύναμε 'στ' αὐτιά,
κι' ὅλους παρακινούσαμε ν' ἀρπάξουν μιὰ παντιέρα
καὶ πόλεμος φωνάζοντες νὰ πλατσικολογοῦν,
κι' ὅταν οἱ Τούρκοι 'μπήκανε 'στὸν Βῶλο μιὰν ἡμέρα
'γελούσαμε κι' ἐλέγαμε: «νὰ δοῦμε πῶς θὰ 'βγούν.»

Φ.—Σεῖς ἔχετε τριγύρω σας ἀγωνιστῶν μελίσσι,
ποῦ καὶ Φραντζέζικα 'μπορεῖ μαζί σας νὰ 'μιλήσῃ,
καὶ τοὺς ἀρχαίους τρέχετε μὲ τὸ κερὶ νὰ 'βρῆτε,
ποῦ πρὸ καιροῦ 'στὰ μνημάτα κοιμούνται μακαρίται;
ἀλλὰ κι' ἂν σώζεται κανεὶς ἀγωνιστῆς διάσημος
δὲν εἶναι τώρα πρεζαντάμπλ, μὴδὲ παρουσιάσιμος.

Π.—Καλέσετε 'στὸ γεῦμα σας ἐμᾶς τοὺς δὴ μὲν μονάχους,
τοὺς νέους Τουρκομάχους,

ποῦ μὲ τὴν φοῦκτα τόφαγαν ἀλήθεια τὸ μπαρουτι
καὶ τοὺς ἀξίζει σήμερα νὰ φᾶν κι' ἄλλο μπουτι.

Φ.—Φέρτε καὶ γιὰ τὴν ὄρεξιν καμμιὰ καλὴ μαστίχα
'στὰ σεβαστὰ σαράβαλα πολέμου τροπαιοῦχου...

κυττάτε πῶς ἐγίναμε, κι' ἔχομε κι' ἓνα βῆχα,
τὰ σωθικά μας ἔπεσαν μ' αὐτὸ τὸ γκούχου γκούχου.

Π.—Ὡς ἀν' ἐμᾶς δὲν θάβρετε κανένα διαθέσιμο,
κι' ἂν δὲν μᾶς προσκαλέσετε τότε... σὰς πρέπει δέσιμο.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ τοῦ «Σκρίπ» Παπαντωνίου, ὁ γλυκὺς ὁ Ζαχαρίας,
ποιητὴς πολλοῦ ταλάντου καὶ θαυμάς φιλοπατρίας,
ἐδραβεύθη 'στὸν ἀγῶνα πατριωτικῶν ἀσμάτων
μὲ τραγοῦδι σπληνιζόν ἐκ στεροφῶν φλογεροτάτων.

Τοῦ Καλλικούνη τοῦ γιατροῦ τὴν Ὀρεοθεραπείαν,
βιβλίον μὲ πολλὴν ἰσορροπὴν καὶ μὲ πρωτοτυπίαν,
μετέφρασε ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ περὶ φραζῶν κι' εὐγλωττίας
ὁ Ζωγραφίδης ὁ γιατρός κι' ἐν ἀριστούχοις πρώτος.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν ὁρμόν τοῦ Διδότου.